

ČAS HITRO MINE, A NE VEDNO

Na šolah in tudi pri nas, ki izdajamo revijo *Geografija v šoli*, čas hitro mine. Zdi se, kot da se je pouk komaj začel, pa vse več dejavnosti na šolah priča o tem, da se že bližamo koncu šolskega leta (ko bo revija izšla, bodo morda že šolske počitnice). Tako je tudi pri reviji: zadnja številka (1/2017) se še ni povsem ohladila, kaj šele, da bi se na njej nabral prah, pa je že bilo treba razmišljati in zbirati gradivo za novo številko. Urednik je najbolj zadovoljen takrat, ko pošlje zbrano gradivo v založbo, da tam poskrbijo za založniški del izdaje in tisk. Še zlasti, če je v reviji mnogo dobrih in zanimivih člankov, z nestrpnostjo pričakujemo njen izid. Upam, da je tudi s to številko revije tako. Sicer pa bom neskromno rekel, da slabih prispevkov tako ali tako ne objavljamo, kar gotovo ni daleč od resnice. Razlike v člankih so drugje: v tematiki, v znanstvenosti, v praktičnosti ali uporabnosti, v tem, kako spretno avtorji obvladajo jezikovne in slogovne značilnosti in še kaj. Med te slednje bi lahko uvrstili tudi t. i. osebno noto pisca, da ne rečem hudomušnost, ki včasih človeku prav prija in naredi članek še bolj zanimiv in berljiv, pa ob tem ni nič manj strokoven in resen.

No, če sem malo prej zapisal, da (v naših letih) čas hitro mineva, pa se včasih zdi, kot da se komaj premakne. Ukvarjanje z eno in isto temo ali vprašanjem, vedno istimi problemi ali vedno istim razmišljanjem, kar precej upočasni čas. Nekje sem prebral pogovor dveh ljudi, ko eden

pravi: »Poglej, če ti čas prehitro teče, pojdi v kamnolom in vse dni lomi kamenje!« Lahko mu verjamemo, da bi se potem zares upočasnili. Verjetno pa ne ustvarjalci te revije ne učitelji nismo takšne vrste: iščemo nove rešitve in odgovore na nova vprašanja. Včasih nam uspe, včasih malo manj. A ni hudega. Učimo se iz napak in ob tem ne smemo narediti prevelike škode! Spomnim se besed spoštovanega kolega, svetovalca, ki je nekoč rekel: »Če učitelj s poučevanjem ne dela škode učencem, potem je gotovo naredil nekaj dobrega.« In, kakor poznam učitelje, so učitelji ne samo takšni, ampak predvsem takšni, da učencem dajo še nekaj več, npr. osebni zgled, jim privzgojijo odnos in ustrezno vedenje, ki danes v naši družbi na trenutke tako manjkajo. Zdi se, da sem v uvodniku malo zašel, a ni tako. Zavedamo se namreč pomena učiteljevega dela, kajti brez učiteljev (na vseh ravneh) ne bi bilo niti te revije.

Kaj pa o vsebini te številke?

Kolegica iz Statističnega urada piše o aplikaciji STAGE. Uporabna zadeva, vredno prebrati in tudi preizkusiti. Potem pa malo drugače o koroški zemlji in pokrajini: o Samorastnikih in Boju na požiralniku pišeta dva svetovalca; poleg avtorjev teh besed je z nami še kolegica Špela Bregač – ni je bilo težko prepričati v sodelovanje in skupni razmislek, kaj bi lahko z obema novelama počeli pri pouku in to medpredmetno pri slovenščini in geografiji.

Sledijo štirje prispevki iz prakse. Segajo vse od ravni osnovne šole do fakultetne ravni. Valentina Grubar Brečko in Gregor Kovačič sta več kot nazorno pisala o tem, kako na primorski Fakulteti za humanistične študije potekajo terenske vaje. Nadaljujemo s člankom Mateje Žokš Primer formativnega spremljanja in vrednotenja pri predmetu geografija v sedmem razredu – naslov še nič ne pove, a se ga zaradi izvrstne predstavitev splača prebrati. Imamo še dva »formativna« članka. Evelina Katalinić se je osredotočila na medpredmetni in formativni pristop pri temi o afriških boleznih v gimnaziji, prav tako pa na gimnazijsko raven sodi prispevek Katarine Bola Zupančič Povratna informacija v formativni vlogi pri geografiji.

To pa je tudi vse. Zanimivosti tokrat ni, a je temu precej blizu iskriv zapis Igorja Lipovška o točkovanju šolskih preizkusov znanja. Do naslednjic.

Lepo se imejte in pišite za revijo!

Dr. Anton Polšak

Zavod RS za šolstvo
anton.polsak@zrss.si